

[Bernhard Baunsgaard]

Vi er også tilfredse med den intention, der ligger i forslaget om, at man fortsat vil støtte de kommunale og amtskommunale initiativer. Det er jo et forsøg på at understrege, at beslutningerne skal tages ude på stedet, hvor folk bor, og hvor man bruger disse teatre.

Det er klart, og jeg tror, det er en god ting – hvis jeg ikke husker galt, var det en af de ting, vi fra radikal side fik sat ind i sin tid i teaterloven – at ministeren skal have et udvalg til at rådgive sig omkring disse forhold. Det er nævnt i § 16 e, at der skal være tre foreninger, der skal udpege eller indstille til dette udvalg, og det er Børneteatersammenslutningen, Foreningen af Små Teatre og Danmarks Teaterforeninger. Jeg understreger, at jeg naturligvis er interesseret i fortsat at have dette udvalg. De grunde, der fik os til at foreslå det i sin tid, gælder stadig væk, at disse teatre bør have en nem adgang til at gøre ministeren bekendt med særlige problemer.

Men det spørgsmål, jeg gerne vil rejse, er, som det blev strejft fra konservativ side, om man nu har sikret alsidigheden tilstrækkeligt. Der blev fra konservativ side ytret nogen frygt for, at man kunne risikere, at det var en bestemt slags børneteater, der kom frem. Min frygt går på, at der måske er en bestemt slags børneteater, der ikke kommer frem, altså det modsatte.

Dér vil jeg gerne sige, at i og for sig har jeg på fornemmelsen, at jeg selv vil være godt tilfreds med både Børneteatersammenslutningen og Foreningen af Små Teatre. Jeg ved jo, at der har været stærk kritik fra hold, som jeg ikke normalt ville mene ligger mine intentioner meget nær, men disse mennesker føler jeg også bør have en chance. Specielt på børneteaterområdet blev der forsøgt dannet en alternativ børneteatersammenslutning, men man kunne ikke komme igennem, fordi det var låst fast.

Jeg vil bede om, at man i udvalget grundigt overvejer, om det er heldigt, at vi låser det så enormt fast, at det er én bestemt børneteatersammenslutning, at man ikke kunne have flere, hvis der er behov for det, til at indstille til ministeren.

Nu er et udvalg på tre personer jo ikke meget. Et udvalg på f. eks. fem arbejder jo også udmærket. Der har allerede været rejst det spørgsmål, om forældrene ikke også burde ind, og så kan man gøre den bemærkning,

at det da også godt kan være, at der var nogle af tilskuerne – og det er jo børn – der gerne ville være med. Når jeg understreger, at vedrørende dette udvalg synes jeg nok at man bør overveje, om tre personer ikke er meget snævert, er det, fordi det vil sikre alsidigheden. Jeg understreger også det frisinde, for ved den konkurrence, der kan opstå, når vi længere end på nogen anden måde.

Når jeg har sagt dette om det lille råd, så er det, fordi det bekymrer mig ganske overordentlig meget, at ministeren forestiller sig, at det skulle være nødvendigt at have en selvejende institution med en styrelse på 24 medlemmer, hvoraf halvdelen skal repræsentere amterne, det vil sige hvert andet amt. Det er da godt, at ministeren ikke har fundet på, at hver anden kommune skulle være repræsenteret, for så var det sådan noget som 150 medlemmer, der skulle være i den styrelse. Er det dog nødvendigt for at administrere mindre end 12 mill. kr. at have en styrelse på 24 med et selvstændigt sekretariat?

Det forekommer mig, at dette forslag fra ministeren som andre tidligere forslag i alt for høj grad er præget af det bureaukratiske. Lad være, at man skal have et mindre råd til at klare de økonomiske forhold, skønt det vel kunne gøres i en afdeling i ministeriet, men et på 24 medlemmer! Det burde dog være nok med et enkelt medlem fra amterne og et enkelt medlem fra kommunerne og et fra ministeriet. Dér ville jeg ikke være bange for at sige tre.

Med disse bemærkninger, som jeg håber at man tager alvorligt op og overvejer grundigt i udvalget, skal jeg tilsige vor støtte.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Emnet, som vi beskæftiger os med nu, betragter kristeligt folkeparti som et særdeles vigtigt emne. Det kommer også klart frem i bemærkningerne, hvor væsentligt det er, og hvilken betydning det har for børnene at få lov til at opleve teater. Derfor må jeg sige, at det gør mig ondt at se den udvikling, der er sket inden for børneteateret. Den tendens, der har været til, at det politiske børneteater ligesom har vundet mere og mere frem, mener jeg i meget høj grad har skadet selve sagen, som jeg finder særdeles væsentlig og vigtig, sådan at det kan være svært at trænge igennem med bevillinger. Der er nogle, der har